

РОЗЕТАТА ОТ ПЛИСКА, БЪЛГАРИЯ – МОДЕЛ НА СЛЪНЧЕВАТА СИСТЕМА. СИМВОЛИКА И ЗНАЧЕНИЕ В КОНТЕКСТА НА ТРАКО-СКИТСКАТА МОГИЛА, БЪЛГАРСКИЯ КУРГАН, БУДИСТКАТА СТУПА, ЕГИПЕТСКАТА ПИРАМИДА И МЕСОПОТАМСКИЯ ЗИКУРАТ

Автор: Валентин Йорданов

Розетата е намерена при редовни археологически разкопки през 1961 г. в дворцовия квартал на средновековната българска столица *Плиска* от екип на професор Станчо Ваклинов. Датирана е към VII век. /**Ваклинов, Ст.** Формиране на старобългарската култура VI-XI век. С., Изд. „Наука и изкуство“, 1977, с. 154/.

Това е сакрален предмет от бронз с кръгъл център, от който излизат радиално седем лъча, с общ диаметър 38 мм. На всеки лъч са щамповани чрез удар по две руни, като външната руна се явява монограм на божество-планета: Слънце, Луна, Марс, Меркурий, Юпитер, Венера и Сатурн. Земята липсва, навярно защото е съвместена с Луната. Върху лицето на централния кръг има ухо за окачване (при гадаене), а на опаката му страна не много сръчно е гравирани руническият знак **IYI** на върховния бог Тангра (**сн. 1, 2**).

Снимка 1. Розетата от Плиска: лице. Артефактът се съхранява в постоянната експозиция на НАИМ-БАН – гр. София. Фотограф Красимир Георгиев. Изказваме благодарност на специалистите в НАИМ-БАН за предоставените снимки.

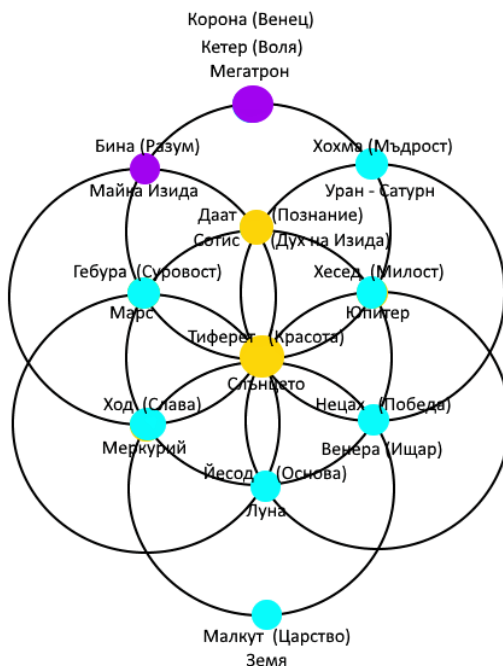
Снимка 2. Розетата от Плиска: опako. В средата е издълбана тройната руна (триглиф) на бог Тангра/Троян.

Качествено отпечатаните върху лицето на *розетата* руни са художествено стилизирани: нанесени са посредством щамповане със закалени железни матрици, които може би са били част от пълен азбучен комплект. Предварително изработените матрици със стандартизирани руни вероятно са били ползвани за запис и на други надписи с официален или религиозен характер, но, доколкото ми е известно, досега не е открит надпис с такъв тип руни.

В породилата се дискусия относно функцията на този интересен артефакт натежава хипотезата на професор Веселин Бешевлиев, че седемте лъча и знаците върху тях се отнасят до седем божества, съответстващите им планети от *Слънчевата система* и седмичните дни. /**Бешевлиев, В.** Прабългарски епиграфски паметници. С., 1981, с. 23/.

Според нас *розетата*, като прорицателско пособие на *българските колобри*, е идентична по съдържание с *Дървото на живота*, по-скоро с раннокабалистичния му модел, познат като *Седемте палата*. /вж. **Гарет Найт**. Практическо ръководство по кабалистичен символизъм. Т. I. С., Изд. „Аратрон“, 1995, с. 178, 182/.

В космогоничен план *Седемте палата*, т.е. седемте мундиални (планетни) чакри на *Дървото на живота*, а по-късно *Десетте сефири* представляват един завоалиран образ на *Слънчевата система*. В средата стои *Тифарет* (Слънцето), най-близо до него са подредени *Ход* (Меркурий), *Нецах* (Венера), *Гура* (Марс) и *Хесед* (Юпитер), а в следващ орбитален кръг – *Малкут* (Земята) и *Йесод* (Луната), *Хохма* и *Бина* (двете под знака на Сатурн). *Кетер* и *Даат* отразяват духовната страна на Вселенското Творение, като последната има за звезден аналог звездата *Сотис/Сириус* – астрално превъплъщение на богиня Изида. (сн. 3)

Снимка 3. Графична схема на Десетте сефири (сфери), в това число – Седемте палата (сферите, оградени в кръг), представлящи божествата от Пантеона, техните планетни ипостаси в Слънчевата система и функциите им според Кабала.

В светло-синьо са изобразени планетите Уран-Сатурн, Юпитер, Марс, Меркурий, Венера, Луна и Земя; в жълто – звездите Сотис (Сириус) и Слънцето; във виолетово – духовните еманации на Великата небесна майка/крава (кхатор/кетер) Земун и на Небесната майка/крава (кхатор) Изида. Названието „Кабала“ е дошло от името на едно от зооморфните превъплъщения на Изида – кобилата, майката на божия син Дионис/Хор във вида му на конче/жребец. Видовото животинско име кабалос („кон“) / кабала („кобила“) се е съхранило в елинския и латинския езици.

При пресичането на кръговете в средата на фигурата се образува шестлистна розета, наричана в Азия „цветето на живота“, или „белегът на Тангра“. Знакът на Тангра, разкриващ се тук, ни подсказва, че висшият бог е синкретирал в себе древното понятие за небесните богове от Светото семейство, египетският аналог на което е Великата Хелиополска Енеада.

Бидейки култов планетарен модел на *Слънчевата система*, *Десетте сефири* съответстват на *жизнените центрове (дискове или чакри) на човешкото тяло*, произвеждащи негова обвивка от съответния брой енергийни пластове или етерни тела, вследствие на това, че то се явява еволюционен енергийно-материален продукт на тази система. Освен това същият планетарен модел е послужил като първооснова при създаването на *Звездната октава* (вж. по-долу), комплектована от излъчваните от планетите звукови вълни или музикални тонове.

Също така трябва да отбележим принципното сходство между *Хелиополската* и *Кабалистичната догматични системи* (вж. **Гарет Найт**, пос.съч., с. 69), доста консервативни и устойчиви във времето, когато засягат въпроса за сътворението на света и праотците на човечеството.

Казаното дотук за *древната космогония* е било съблюдувано при изграждането и ползването на *големи и прочути земни сакрални съоръжения*. Ето защо по този въпрос се налага да направим проучване съгласно достоверните египетски, месопотамски и други писмени извори, ползвайки също така достиженията на археологията.

Един от начините за молитва към бога е като поставим пред гърди насочени нагоре двете си ръце, с допрени пръсти и раздалечени длани – образуващи пирамидална форма. Чрез така нагласената форма на ръцете тялото на молящия се дава път/канал на душата за връзка с нейния създател – *Светия дух*. Ето как за вярващия индивид „портата на Ра“ се оказва на върха на неговите пръсти.

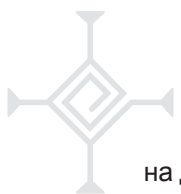
Оказва се, че *коничните могили* на траките и скитите, *курганите* на българите, *будистките ступи* (*ступа* – в Индия и Непал, *дагоба* – в Шри Ланка, *chedi* или *prang* – в Тайланд, *чортен* – в Тибет и Непал, *суварга* – в Монголия, *субурган* – в някои републики на Русия, *бао та* – в Китай, *пагода* – във Виетнам), *пирамидите* на египтяните, *зикуратите* на шумерите и вавилонците, са служели като порти между нашия и отвъдния свят, през които душите преминавали, за да претърпят цикъла на своето *прераждане* (*реинкарнация*).

Изброените земни съоръжения били изкуствено създавани като *свещени утробы* на богинята-майка Гея, земята, в които трябвало да се приютяват след смъртта мумифицираните тела на боговете, а в следващата епоха – на царете. На четиридесетия ден техните невидими етерни тела *ка* се „раждали“ от върховете на тези съоръжения и, политайки към небето, се превръщали в *ху*, или *саху* – безсмъртната съставка на душата, искрицата от *Светия дух*, с цел да стигнат в *Дуат* – „Оня свят“, светът на душите. Ето защо посочените съоръжения имали формата на чаша (кратер, граал, *caris*), или купа, обърната надолу, към снагата на майката-земя. По този начин погребаното в тях физическо тяло *хат* („дом“) на душата на починалия бог/цар/жрец оставало при глината, от която е възникнало. Обратно, върхът на съоръженията, съответстващ на дъното на чашата и на раждащата част на утробата (вулвата), е насочен нагоре към небето, за да улесни освободилата се от тленното тяло *хат* душа-дух *ху* да се устреми свободно към света на душите, изпълнявайки волята и всемирния план на *Твореца* (*Светия дух*).

По данни на археологическата статистика ареалът на надгробните могили се простира в *Европа*, *Мала Азия* и *Азия*, като най-голяма концентрация се наблюдава в *България* (*Мизия* и *Тракия*), *Румъния* (*Дакия*), *Молдова*, *Украйна* и *Южна Русия*.

Но да продължим своето изследване на нелесната тема за пътя на душите.

“Според арабски описания всяка от седемте стаи в египетските пирамиди, тези велики космически символи, носи името на планета... Душата трябва да премине през седемте стаи, символизиращи планетите, преди да излезе през символичния връх.” /**Блаватска, Елена**. Разбулената Изида. Ключ към тайните

на древната и съвременната наука и теология. Т.І. Наука. Книга втора. Нов превод на Л.Чолаков. С., 2005, с. 11/.

Тялото и *ка* – етерният двойник-душа, който можел при нужда да се възплътва във физическия двойник *ба* (сърцето-душа с вид на зелен сокол; **сн. 4**), – чакат в саркофаг, положен във вътрешната камера на излъчването, която е “като вулва” /по **Сичин, Зекария**. Войните на боговете и хората. Прев. Крум Бъчваров. С., ИК “Бард”, 2003, с. 147, 148/.

Снимка 4. Ефирната невидима душа *ка* на Ани, материализирала се в *ба* на Ани – зелен сокол с неговата глава и лице, лети над мумифицирано му тяло в неговата гробница. Илюстрация към йероглифния текст на “Книга на мъртвите”, версия “Папирус на Ани”, XVIII в. пр.Хр., съхраняван в Британския музей – Лондон.

В “Пирамидните текстове”, на погребания в пирамидата фараон се казва:

“Ти [има се предвид астралния двойник на фараона, неговото *ка* – б. В.Й.] чакаш пред вратата, която спира хората [каменната стена – б. В.Й.], докато онзи, който отговаря за това, дойде при теб. Той те хваща за ръка и те отвежда на небето при твоя баща.”

С помощта на небесния придружител Ра, *ка* на фараона, трансформирало се вече в ху на фараона, излита към небето. Жреците напяват:

“Царят се отправя към небето!
Царят се отправя към небето!
По вятъра, по вятъра.
Нищо не го спира.
Никой не го спира.
Царят е сам, син на боговете.

Хлябът му ще се издигне нависоко при Ра,
жертвоприношението му ще се издигне на небето."

Предстояло му дълго пътуване през просторното *Тръстиково езеро* – алегория на *Небесните води*, качен на ладията на божествен лодкар. Оказва се, че лодкаря е отново Ра; в елинския мит лодкаря е Харон – Ха-Ра-Он, или "Великият Ра, Слънцето":

"Портата на небето се отвори пред теб,
портата на прохладното място се отвори пред теб.
Ти ще завариш Ра да те чака.
Той ще те хване за ръка,
той ще те заведе при **двойното светилище на небето** [к. В.Й.]..."

Крайната цел бил *Дуат* – "двойното светилище на небето", света на душите, в мистичните "селения на изгряващите звезди". /**Сичин, Зекария**. Стълба към небето. Прев. Крум Бъчваров. С., ИК "Бард", 2003, с. 52-55/.

Придружаван от "великия зелен божествен сокол" Ра, фараонът влиза в "небесния Двоен дворец", чиито земни проекции са *лабиринтите* в Египет и на остров Крит – дворците на двойната брадва *лабрис*. Вътре в небесния дворец той намира *полето на живота* – родното място на Ра, и търси *дървото на живота*, което трябвало да се намира на *мястото на жертвоприношението*. Тогава Ра му казва:

"Щастлив живот ти се дава,
вечността е твоя." /**пак там**, с. 82/.

В красиво илюстрирания *папирус на Ани* (Инах/Енох) входът на *Аменти* е очертан с две колони *тат* (или *джед*), увенчани вместо капител с по 4 напречно поставени плочи. /**Чърчуърд, Джеймс**. Свещените символи на изгубения континент Му. Прев. от англ. Т.Иванова. С., ИК "Шамбала", 2008, с. 140, 141; Първо издание: Ню Йорк, 1933/. Тази специална колона се явява прототип на египетски йероглиф и на финикийски знак, наречен *самекх* 𐤌. По-древна обаче е тракийската идеограма *стълб/опора* на света 𐌗, изразяваща идеята за *небесната стълба*: съоръжението, което свързва *земния Аменти* с *небесния Аменти*. Въсъщност двете колони *тат* и мястото около тях образуват *татту* – предверието на обширната зона *Аменти*, – а същинската *стълба към небето*, осигуряваща изхода/входа за душите, е *могилата, пирамидата* (гладка или стъпаловидна) или *зигуратът*.

И така, в *Аменти* ху най-после се явява пред *висшата същност*, която е тайнствена, защото текстът не говори за нея открито, както за "небесния Двоен дворец" и някои от неговите забележителности. Тази *висша същност* се подразбира от посветените, както се казва, между редовете. Защо ли? Защото тя касае самия *Творец* – *Светия дух*, – който съществува, но без да е проявен, и чието име е неприкоснато.

Все пак ние можем да добием частична представа за *Него/Нея* от мистерийните космогонии на офитите, халдейците, брахмите или гностиците. В техните диаграми за *Сътворението* е нарисувано онова, което се самопоражда в лоното на *Аменти*, *Адити*, *Битуса* или *Дълбината*. И каква изненада! Пак *пира-*

Снимка 5. Златен пирамидион върху обелиск на Рамзес II, намерен в Луксор. Подарен през 1833 г. от Египет на Франция и монтиран на площад Конкорд в Париж. Фото авторите.

мидион, изглеждащ като дом, в който е затворена *София/Ейн-Соф* – не-проявеният, непознаваем и непроизносим *Свети дух!* /Блаватска, Елена. Разбулената Изида. Ключ към тайните на древната и съвременната наука и теология. Т. II. Теология. Книга първа. Нов превод на Л. Чолаков. С., 2005, с. 310-323/.

Но нали *пирамидионът* увенчава върха на пирамидата (сн. 5), от който ка на починалия фараон излита към небето? Именно! Защото земната пирамида е копие на звездната пирамида, криеща се между тройната звезда *Сириус А, В и С* (вж. по-долу). Земните *пирамиди*, както и стотиците хиляди конусообразни *могили* – царски некрополи по света, са *свещените утробы*, които, след смъртта на физическите тела *хат*, “раждат” двойниците им *ка/ху* и ги насочват към небето, където ги очаква звездната пирамида.

Звездният пирамидален дом на *Светия дух* е великата изначална *утроба*, която постоянно “ражда” пречистени души *ху/саху* и ги насочва обратно към земята, за да се въплътят в новородени биологични тела *хат*. Между двата типа *пирамиди* – небесната на *Сириус* и тези на *Земята* – са се извършвали тогава,

а може би продължават и сега, *циркулирането и кръговратът на душите* в името на живота.

Пазителите на *небесната порта*, духовете на Сокар/Па/Мардук, Кронос/Геб/Ел, Зевс/Озирис, Дионис/Хор, може би все още продължават да слизат на земята, ако понякога възникне сериозен проблем около енергийния проход, свързващ *Дуат* и *Ат*. Прочутата българска пророчица Ванга е казвала, че вижда като светулки „малките сили“, т.е. душите на роднините на дошлите при нея хора с молба за помощ. Но понякога в дома ѝ се явявали „големите сили“ – могъщи духове, енергийното въздействие на които понасяла трудно, дори болезнено.

Свещената утроба (чаша/конус) на Богинята-майка, поставена с върха нан горе – пирамида (сн. 6), зикурат, могила (сн. 7), – била считана за дом, убежище, храм на душите преди отпътуването им към *Дуат*.

Снимка 6. Трите най-древни пирамиди на платото Гиза, Северен Египет.

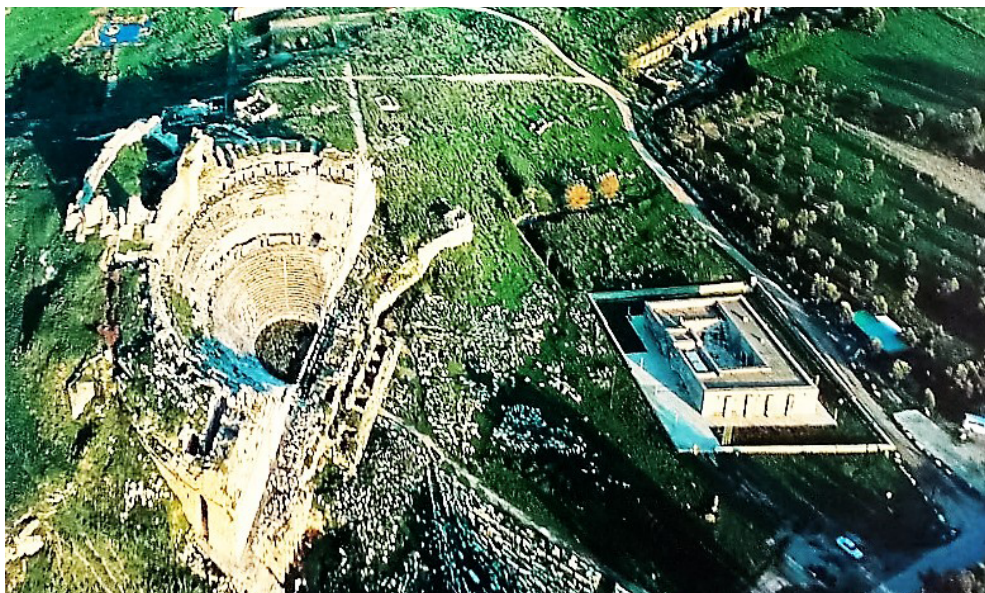

Снимка 7. Четињова могила над с. Старосел (на втори план в средата), във върха на която е скрита празната гробница-мавзолей на тракийски цар. В по-близкото възвишение, зад зъбера на священата скала (на първи план вдясно), е позициониран гробът на тленното тяло, погребано там след 40-тия ден. Фото автора.

Има обаче идентично по форма съоръжение, но обърнато с върха надолу. Това съоръжение е ползвано за изява на духа приживе, преди физическата смърт на тялото, когато то е здраво, активно и изпълнено с био-енергия. Иде реч за *амфитеатъра* (сн. 8, 9), мястото за волна творческа изява на божествения дух, възплътен в тялото. Ам-Фи-Теа-Та-Ра, Ма-Фа-Дея-Та-Ра, т.е. “Богинята-майка и Тан-Ра [Тангра или Атон-Ра]”, – и в този термин неизменно е съчетана священата двоица (или троица) на *утробата* и *фалоса*, на *Майката* и *Отеца-Син*, в тяхното двуединство или триединство.

Снимка 8. Амфитеатърът в древния град Милет. Фото автора.

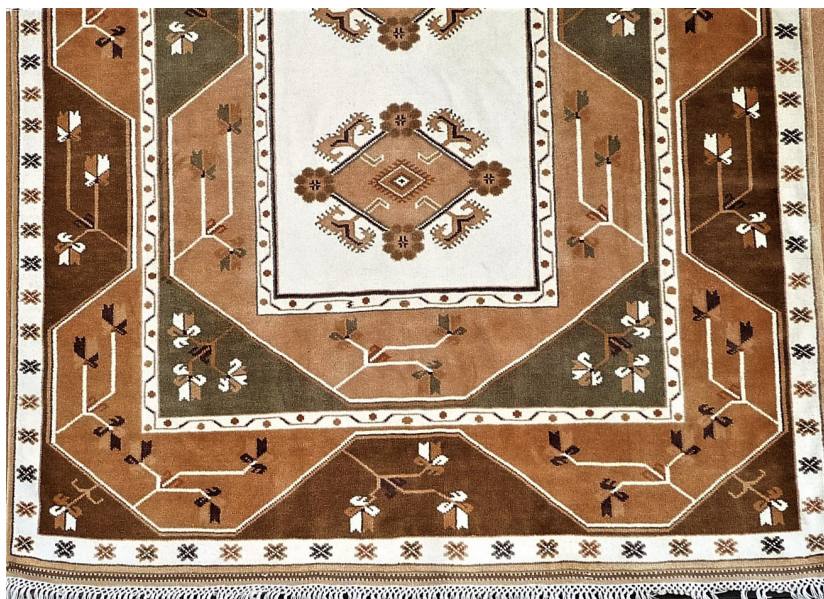
Снимка 9. Амфитеатърът в Милет: поглед отгоре. Тук добре се вижда земната утроба-конус (полу-конус), обърнат с върха надолу.

Когато хорът и актьорите разиграват на *арената* – в *лоното на конуса* – мистериеният спектакъл с деянията на слънчевите богове, освободената духовна енергия не отлита към небето, нито потъва в земята. Тя се приема от зрителите, седнали по скамейките на коничната фуния на *амфитеатъра*. Колективната душевна сила, изразена чрез древното синкретично театрално изкуство, остава при живите хора, раздвижва и обогатява тяхното съзнание, укрепва тяхната психика, сплотява общността им.

В хода на казаното дотук разбираме, че *тялото-утроба* на земната богиня-майка Гея, както и на следващите богини-майки, е било виждано като прототип на езическото *светилище*, *капище*, *оброчище*, а впоследствие по неговата символна форма са моделирани езическият и християнският *храм*. *Овалът* (яйцето), *окръжността*, *ъгълът* и *триъгълникът* били знаковите символи за *утроба*, но двойният триъгълник образува *ромб*, а двойният правоъгълен триъгълник – *квадрат*. *Свещеният кръг*, *ромб*, *квадрат* или *меандър* (лабиринт) украсяват култовата керамика на неолита, но също така чак до наше време чрез мотива на *елбетицата* (сн. 10, 11, 12) – традиционните килими и носии, като в центъра на тези фигури неизменно е отбелязана *точката* (Слънцето) – знакът на първородния син Ра, породен в *утробата-храм*. Както отбелязахме по-горе, именно тези геометрични форми, но не в плоското им измерение, а като обемни фигури – *квадратен тетраедър* (пирамида), *двоен квадратен тетраедър* (двойна пирамида), *куб*, *конус* (могила), *двоен конус* (двойна могила), *сфера*, *полусфера* (купол), са се превърнали в основни елементи на архитектурния канон на храмовото строителство.

Снимка 10. Елбетица или свещен ромб с четири "роджета" в центъра на традиционен килим (тракийско наследство), ръчно тъкан в гр. Кушадасъ, Турция. Фото автора.

Снимка 11. Традиционен български килим от гр. Чипровци, България. Тук основен мотив е геометричната фигура ромб с четири главни израстъка – елбетица. Вътре в централните ромбове е показана слобка откъм основата на два триъгълника/пирамиди: нагледен образ на коментираната в свещените текстове идея за двойната пирамида, могила, курган, юрта и пр. В периферните стилизирани фигури, украсени с по четири рога, са вписани хексаграми, а в тях – сдвоени, обратно, откъм върховете им, два големи и два малки триъгълника; получава се нещо като обърнати ромбове (лабриси).

Символиката на ромба, т.е. на двойната пирамида, могила, юрта, вигвам, във вертикален план, касае, най-общо казано, свързаността между световите – небесен, земен, хтоничен – и съответните етапи на жизнения цикъл – свободна душа, душа в живо биологично тяло, мъртво тяло (мумия). Когато не са сдвоени, триъгълникът, пирамидата, конусът, или аналогичните по форма предмети – чаша, рог, ритон, амфора, кратер и др., – били виждани като предметно изражение на Свещената Утроба, в която освен чудото на зачатие на биологичното тяло (плод) се извършва и тайнството на вселяването или отлитането на божествената искра – душата.

В хоризонтален план ромбът, или подобните му фигури – квадрат, правоъгълник, трапец – носят друго символно значение: земята, територията, родината на потомците на Отеца и Майката. Затова в дълбока древност Тракия е имала синонимно название Ром, Рум, което по-късно било трансформирано в Румелия, Рум-Милети. Следователно всеки един килим, постлан на пода на тракийската къща, е създавал единение с общия дом – родната земя Тракия. Оттук този основен битов атрибут – килимът – бил пренесен по време на миграции в Европа, Азия, Америка; затова навсякъде по света първичните мотиви върху него са идентични.

Снимка 12. Още една версия на мотива елбетица, срещан в традиционните български килими, тъкани в гр. Чипровци, Северозападна България, както и в гр. Котел, Източна България. На върха на пирамидата (портата към Дуат) е кацнало "пилето", т.е. соколът Ра, който пропуска душите. Надземната пирамида и подземният ѝ огледален двойник образуват заедно сакралния ромб, невидимо обвит във Вселенското яйце, от което се е пръкнал първородният син Пуруша (Ра). Ясно се открояват стълбището и тъмната стая (камерата на фараона) – светая-светих на Пирамидата, – в която проблясва всевиждащото око на Ра.

Защо *тялото на майката* да е храм? Едва ли само защото в него се сливат женското и мъжкото начало, за да се роди дете (както е при животните). Тук по-скоро води идеята, че върху вътреутробния зародиш от небето се спуска преродена душа и се извършва тайнство, необяснимо за хората. Душата прави новия организъм одухотворен индивид, което означава обичащ, свободен, търсещ, създаващ и развиващ се.

В *майчиното тяло* се извършва мистериен слив между духа и материята: то е "Домът на Ка на Всевишния", както е записано в гробницата на Нефертари (XIII в. пр.Хр.). Ето защо *светилището* и *храмът* уподобяват *свещената утроба*: в тях създанията, притежаващи души, търсят връзка със своя бог-творец чрез молитва, пеене, обричане, принасяне на жертви и други ритуали.

Сега, след като изяснихме идейното съдържание на древния светоглед, отразено в символиката на материалните артефакти и знаците върху тях, необходимо е да изследваме възникването на цивилизацията с характерните за нея сакрални съоръжения в т.нар. *Стар свят: Египет, Месопотамия, Левант, Анатолия, Тракия, Елада*.

При разкопки през 1959 г. в гр. *Хермополис* – градът на Тот – е намерен модел на т.нар. "прахълм" – заоблен при върха конус, направен от пясъчник и ви-

сок 60 см. Египтологът Гюнтер Рьодер превел изсечения върху този паметник надпис:

“Голямата вода на Острова на пламъците направи каквото желаше, когато негово величество (Ра) бе хубаво дете, докато зад него бяха божествата, боговете на правремето на хълма; Найт великата небесна крава, която роди Ра от Нун.” /по **Краса, Петер и Райнхард Хабек**. Светлината на фараоните. Висока технология и електрически ток в древния Египет. Превод от немски Ани Здравкова. С., Изд. “Литера прима”, 2005, с. 89/.

Ако египетската Велика богиня Найт е майка на първородния син Ра, тя съответства на трако-елинската богиня Гея. Обаче името Найт означава “нощ”. Никта, на староелински Нюкс (“нощ”), е считана за богиня различна от Гея (двете са сред първото изначално поколение богове). И все пак изглежда Никта е идентична с Гея, защото в горния египетски надпис “великата небесна крава” Найт се съчетала с праокеана Нун, бога на “небесните води”, който пък силно наподобява трако-елинския Уран, небето, а също така месопотамския небесен бог Ану. Явно Найт, Никта, Гея и месопотамската Анту/Ана (съпругата на Ану) са просто различни имена на изначалната богиня-майка.

От краткия, но твърде информативен надпис, разбираме, че първородният син Ра бил роден от Найт и Нун на “Острова на пламъците” – остров (прахълм), разклатен от земетръси и вулкани, обхванат от пожари, и накрая потопен от “голямата вода”, която “направи каквото желаше”.

Според нас каменният модел на прахълма, намерен в *Хермополис*, не може да е друго освен ритуален предмет, пресъздаващ *Тихоокеанския континент Му (Лемурия)* – родината на божествената раса. Надписът върху него носи спомена за трагичната му гибел. Този древен катаклизъм е отразен в перуанските митове за древния бог-герой Манко Капак (или Римака, Ре-Маг, т.е. „Магът Ре“), който съумял да спаси и изведе на лодки от потъващия континент *Му* малцина оцелели богове. /Первая часть Хроники Перу, рассказывающая об установлении границ и описании ее провинции, о закладке новых городов, об обрядах и обычаях индейцев, и о других достойных упоминания вещах. Составлена **Педро де Съеса де Леоном**, жителем Севильи, 1553 год. (С привилегии Короля). Перевод с испанского оригинала А. Скрамницкий, В. Мелников, О. Дьяконов. Киев, 2008, с. 217-238; **Сичин, Зекария**. Изгубените царства. Прев. Крум Бъчваров. С., ИК “Бард”, 2004, с. 130-134/.

Някои митологични сюжети за *прекрасния хълм Бену*, наричан още *Острова на пламъците*, издигащ се сред *праморето Нун*, наричано също *Езерото на ножовете*, върху който хълм лежало още от правремето тайното яйце на “големия крякаш” (т.е. сокола Ра), от което за пръв път се появил богът на слънцето, се съдържат в “Пирамидни текстове” № 446, № 1466, папирус “Харис 54”, надписа на първожреца Пет-Озирис и други източници /**Светлината на фараоните**..., с. 127/.

Сред дългите и сложни текстове, открити на стените на *Храма на сокола (Ра-Хор)* в *Едфу* има и описание на началото на свещената земя *Египет*. По време на прилив на “западните води” се появили “седемте мъдреци” – “божествените зелени соколи”, които със стъпването си на египетска земя свършили

първото си полезно дело като посяли ценната тръстика по бреговете на *Нил* и езерата. /по **Ерчиван, Ердоган**. Забранената египтология. Загадъчните знания и високите технологии на фараоните. Прев. от немски Св. Коев. С., Изд. «Ди-лок», 2006, с. 101, 155/.

“Соколят на хоризонта” е птичий образ на Ра (сн. 13, 14). Явно той и братята му – “божествените зелени соколи” – са основателите и цивилизаторите на *Египет* и съседните *Шумер* и *Левант*, където издигнали първите пирамиди, зикурати и градове. Това се е случило много отдавна: началото било поставено през XXII хилядолетие пр.Хр., като тази цивилизация продължила съществуването си до VIII хилядолетие пр.Хр.

Снимка 13. Ра-Хор като сокол, с двойната корона. Гранитна статуя пред Храма на сокола край древния град Едфу, Южен Египет.

Снимка 14. Бог Ра-Хор, превъплътен в соларната птица сокол.

Минали хиляди години, в които се изредили да царуват Отецът Уран/Атон и първороденият близък, титанът Хелиос /Ра/, който построил в Египет *Големата пирамида*. Съпругата му Рея/Тефнут – втората поред богиня-майка – станала нейна стопанка и тогава получила ново име. В *Шумер* започнали да я наричат *Нин Хар Саг* – “Стопанката на Великата планина [пирамидата]”.

И така, от египетските източници разбираме, че божествените соколи Хелиос/Ра/Мардук и Кронос/Кеб/Енлил, заедно с техните синове, навлезли в *Египет* през делтата на *Нил*, на своите лодки. Проучвайки географията на непознатата страна, те се спуснали на юг, плавайки нагоре срещу течението на реката. Достигнали до *Южен Египет* в земя, която нарекли *Нубиру* (*Нубия*). Отецът им Уран/Атон/Ану разделил новоусвоената територия на две: *Долна (ниска) земя* или *Северен Египет*, която предоставил на Ра/Мардук и неговите потомци; *Горна (планинска) земя* или *Южен Египет*, плюс *Нубия* и *Судан* – на Геб/Енлил/Кронос и неговите потомци.

Междувременно Енки/Еа (Си/Япет) проникнал още на юг и колонизирал *Абзу (Абисиния)* и *Земята на рудниците в Югоизточна Африка*, които станали негови владения. По-късно Енки преплавал с лодка *Червено море* и основал в блатата край устието на *Тигър* и *Ефрат* своя град *Ериду* – първия град в *Месопотамия*. Делата на Енки били записани с клинопис върху специфичните за региона глинени плочици. /по **Сичин, Зекария**. Дванадесетата планета. Прев. Крум Бъчваров. С., ИК "Бард", 2002, с. 292/.

Докато божествените зелени соколи усилено благоустроявали *Египет* под вещото ръководство на Атон, прозван тогава за уменията си Птах, Си/Енки станал пионер-първопроходец и цивилизатор на *Южна Месопотамия*. Той издигнал в града си *Ериду* първия *зигурат* (стъпаловидна пирамида) и го посветил на себе си и на своя отец Ану (Уран/Атон).

Последното проличава от морфологията на сложносъставния термин *зигурат* – Зи-К-Ур-Ат, Си-К[а]-Ур-Ат, или "Си – син, потомък на Ур[ан]". По-късно шумерската дума *кур* (К-Ур – "Синът на Ур[ан]") придобила смисъла на храм-пирамида, свещена планина.

В шумерския текст "Мит за Енки и Ериду" се казва: "Господарят на водните дълбини, царят Енки... построи своя дом... В Ериду построи Дома на водния бряг... като планина го издигна от земята; на хубаво място го построи." /по **3. Сичин**. Дванадесетата планета, с. 272-273/. Малко по-нататък в текста става ясно, че домът-зигурат на Енки бил наричан *Е.АБЗУ /пак там*, с. 274/.

За разлика от *Египет*, в *Месопотамия* няма планини и каменен материал, затова от глина били изработвани здрави тухли, по технология, измислена от изобретателния воден бог Енки/Еа. Отговорник за "калъпите и тухлите" бил "Кула, тухларя на страната". /**пак там**/(сн. 15).

Снимка 15. Енки/Еа – господарят на водата и водните твари (рибите и патиците) – дава указания на своя майстор Кула (зидаря в основите на строежа) как да построи неговия замък в Ериду. Изображение върху глинена плочка. Шумер, III хил. пр.Хр.

Представите на шумерите за духовната функция на свещения *зикурат* били идентични с представите на египтяните за тяхната пирамида (*мер*). Идеята за свещената *утроба/фалос* – двата символа на *Сътворението* в една фигура, – синът Енки въплътил в своя *зикурат* в *Шумер*, а синът Хелиос/Ра/Мардук в своята *пирамида* в *Египет*. Подобно на названието *зикурат*, названието *пирамида* (Пи-Ра-Мид = „Планината-утроба на Ра“) също съдържа името на строителя на съоръжението – Ра, слънцето. Дори в сакралната област виждаме съревнование между двамата братя.

В хоронима *Шумер* обаче липсва името на първопроходеца Енки. Този хороним е даден от синовете на Ра/Мардук, които впоследствие се настанили в *Южна Месопотамия*. Това станало след война за трона между близнаците Енлил/Кронос и Ра/Мардук. Енки подкрепил Мардук (Мар-Дук = „Господаря на Пирамидата [мар/мер]“), ала Енлил победил и заграбил Мардуковия *Долен Египет*. Изгубвайки *Долен Египет*, Ра/Мардук трябвало тепърва да усвоява *Урал, Средна Азия*, а след време част от потомците му мигрирали оттам към *Месопотамия*.

Потомците на Ра – *шумерите* – нарекли новата си земя като използвали другото му египетско име – Шу, бог на вятъра и въздушните стихии. Така е съставено името *Шумер* – Шу-Мер, т.е. „Шу [син на] Майката“. Предполагаме, че името възпроизвежда образа на *чашата-утроба на Майката*, която сливащите се реки *Тигър* и *Ефрат* изрисуват върху земята на *Месопотамия*. Точно вътре в „чашата“ и близо до нея са възникнали най-ранните шумерски градове. Ако водата и земята били приемани за елементи на Майката, то именно земеделците-потомци на Шу, се виждали породени в нейната *чаша-утроба*, която при това ги и хранела. Ето ви народът *Шу* в чашата на *Мер* – образува се *Шумер*.

Мит/мид и *мер/мар* са били тогавашни словесни форми, означаващи „майка“, но освен „майка“, тези думи са значели и „пирамида“/„зикурат“. Чрез *конуса* (*тракийската могила/курган*), *гладката пирамида* или *стъпаловидната пирамида* (*зикурат*) – нарочно построени изкуствени съоръжения, – била изобразявана *идеята за свещената чаша-утроба на Майката*, както казахме в единство с *фалоса на Отеца*. По същата причина били обожествявани планинските върхове, имащи естествен коничен или пирамидален вид. Например централната зона на *Хималаите*, обхващаща връх *Еверест* и околните върхове, в най-древно време е носела името *Мерру* – Мер-Ру, Мер-Ур, т.е. „Майката и Ур [Отеца]“.

И още един термин. Най-голямото число, ползвано от вавилонския жрец Берос и сетне от персите и гърците, е *мириада* (1 *мириада* = 10 000 единици). Правилната форма на тази дума е *мериада*, с етимология Мер-Ат, т.е. „Светът на Мер [Майката]“. Има се предвид, че светът на Великата майка е голям като пространство и продължителен като време; затова числото *мериада* носи нейното име.

Шумерският *зикурат* представлявал *стъпаловидна пирамидална структура с квадратна основа*. Имал седем етажа, свързани с външен полегат серпентинообразен път (стъпала), който извеждал при култови церемонии жреците до върха. Обширната площадка на върха била увенчана с храм на отца Ану

(Небето), обзаведен със златна маса, златно легло и „обитаван“ от масивната златна статуя на бога.

В текста „Литургии на Тамуз“ стопанката на *Долната земя* Ерешкигал (дъщеря на Нанар-Син/Посейдон, сестра на Уту-Шамаш и Инана/Ищар; съпруга на Нергал) не успяла да отиде на пир на висшите богове, състоял се именно в храма на върхната площадка на *зикурата*. Ерешкигал изпратила там своя верен съветник Намтар:

“Качи се, Намтар, по **дългото стълбище на небето** [к. В.Й.],
вдигни съда от масата, вземи моя дял,
каквото ти даде Ану, донеси ми го тук.”

/превод на **П. Маурис Вицел** – В: Дванадесетата планета, с. 293/.

По-долу представяме в таблица едно описание на много по-късния *зикурат* във *Вавилон*, за да илюстрираме нагледно какво по принцип е представлявал *зикуратът*. Всеки негов етаж бил боядисван в различен цвят, според това на кой бог е посветен.

И тъй като боговете-лидери са притежавали и *планетни образи*, т.е. идентифицирали са се с планетите от *Слънчевата система* (сн. 16), проследяваме подреждането на *седемте планети* в дните на *седмицата*, които са една сравнително устойчива и консервативна календарна величина, която е била синхронизирана със *седемте етажа* на *свещения зикурат* във *Вавилон*.

Снимка 16. Шумерска глинена плочка с пиктограми и клинопис от средата на III хил. пр.Хр. На трона седи, държейки жезъл, божественият лидер Енлил, а пред него стои Енки (Еа) – ученият на боговете. Горے вляво, между главите на Енки и неговия спътник е изобразена Слънчевата система.

Представяме в колонки (**Таблица 1**), названията на седмичните дни на лаатински, немски, английски, френски и гръцки език, седемте планети, отговарящите им български руни от седемлъчевата *розета от Плиска, България* (руните върху седемте лъча на *розетата* не се четат поред, а през два лъча, насрещно дясно), етажите на *зикурата*, съответните им богове и оцветяването на всеки етаж:

Таблица 1. Символиката на Вавилонския зикурат, съгласувана с розетата от Плиска, България.

Седмичен ден на Латински език	Седмичен ден на Немски език	Седмичен ден на Английски език	Седмичен ден на Френски език	Седмичен ден на Гръцки език	Планета	Български руни на розетата от Плиска	Етаж на зикурата	Бог в епохата на ранен Вавилон	Цвят
Dies Solis	Sonntag („Ден на Слънцето“)	Sunday	Dimanche („Слънцето Аншър“)	Κυριακή („Ден на Господ“)	Слънце	☉	VII	Хелиос/Сол/ уту-Шамаш	Злато
Dies Lunae	Montag („Ден на Луната“)	Monday	Lundi („Богиня Луна“)	Δευτέρα („Втори ден“ = пон.)	Луна	☾	VI	Селена/Луна/ Инана/Ишар	Сребро
Dies Martis („Ден на Марс“)	Dienstag	Tuesday	Mardi	Τρίτη („Трети ден“ = вт.)	Марс	♂	V	Арес/Марс	Червен
Dies Mercurii („Ден на Меркурий“)	Mittwoch	Wednesday	Mercredi	Τετάρτη („Четвърти ден“ = ср.)	Меркурий	☿	IV	Хермес/Тот/ Меркурий/	Розов
Dies Jovis („Ден на Юпитер“)	Donnerstag („Ден на гърма“)	Thursday („Ден на бука“)	Jeudi	Πέμπτη („Пети ден“ = четв.)	Юпитер	♃	III	Зевс/Юпитер/ Азар/Нинурта/ Баал	Бял
Dies Veneris („Ден на Венера“)	Freitag („Ден на Фрега“)	Friday	Vendredi („Богиня Вендге“)	Παρασκευή („Параскеви“ = петък)	Венера	♀	II	Афродита/ Венера/ Лилит ?	Син
Dies Saturni („Ден на Сатурн“)	Samstag („Ден на Самар“)	Saturday („Ден на Сатурн“)	Samedi („Бог Самар“)	Σάββατο („Саббат“ = събота)	Сатурн/ Сабазий	♄	I	Кронос/ Сатурн/ Рз/Ениш/Еа	Черен

Повечето от божествените персонажи (и планети), символизирани посредством етажите на *зикурата*, са от второто и третото поколение богове и богини. Но *първият зикурат* на Енки е имал друго символно оцветяване, свързано с първото поколение богове от неговото обкръжение (титаните). Предполагаме, че върхът е бил в злато – посветен на бога на небето Ану (Уран), който е и "Слънцето на света" Атон. Под него – етажът на съпругата му Анту/Ана (Гея), – вероятно е бил облицован в сребърни плочи или с нейния камък лазурит. Надолу следвали етажите на синовете и дъщерите Енки/Япет, Ра/Шу/Хелиос, Енлил/Кеб/Кронос, Суд/Нут/Рея и т.н.

След време сакралното съоръжение *зикурат* започнало да се нарича с по-кратката дума Е.КУР, днес превеждана обикновено "като планина". Според нас терминът *кур* съдържа словосъчетанието К[а]-Ур, което означава "[Планината/пирамидата на] сина на Ур[ан]". Явно храмът с вид на изкуствена планина се превърнал в място за почитане на небесния бог-отец и неговия син.

Има и други любопитни подробности, заради които ще цитираме едно по-късно сведение – на Херодот, от средата на V в. пр.Хр. От него разбираме за промени в сакралната конюнктура и храмовата символика, извършени от жреците, поради някаква нова политическа необходимост. Само по себе си е удивително дългогодието на култовата традиция. През V в. пр.Хр. все още функционирал *зикуратът* във *Вавилон*, макар на върха му вместо Уту-Шамаш да стоял Зевс-Белос (Бел се явява внук на Дионис/Хор и правнук на Зевс-Амон):

"... Храмът с медни врати, посветен на Зевс Белос, който и по мое време още съществуваше, беше квадратен, отвсякъде два стадия [370 м. – б. В.Й.] дълъг. В средата се издигаше кула от здрави камъни по един стадий [185 м. – б. В.Й.] дълга и широка. А върху тази кула се издига друга кула и върху нея пак кула и така до осем кули. Направен е отвън нагоре към тях път, който обикаля в кръг около всички кули. Някъде към средата на пътя има място за почивки със седалки, където сядат да си починат изкачващите се. В последната кула има голям храм. А в него се намира голямо легло, богато застлано, и до него масичка от злато. Вътре не е издигната никаква статуя, но през нощта има една жена от околността, избрана измежду всички от бога, както разправят халдейците, които са жреци на този бог. Те твърдят, но на мене не ми се вярва, че сам богът идвал в храма и си почивал на леглото... В светилището във Вавилон, отдолу, има и друг храм, където се намира голяма златна статуя на Зевс, седнал, а до нея има голяма златна маса; седалката и тронът също са от злато. Както разказваха халдейците, всички тези работи били изработени от осемстотин таланта злато [около 47 тона – б. В.Й.]. Извън храма има златен олтар. Има и друг, голям олтар, върху който се принася в жертва отраснал добитък, защото върху златния олтар е позволено да се принасят в жертва само сукалчета... В това свещено място имало още по времето на Кир статуя, висока дванайсет лакти, от масивно злато. Аз не съм я виждал – това разправят халдейците, това ви казвам. Дарий, синът на Хистасп, въпреки че ѝ бил хвърлил око, не посмял да я вземе. Но Ксеркс, синът на Дарий, я взел и убил жреца, който забранявал да се мести статуята. Така било уредено това светилище..." /Херодот. История, кн. I, 181-183: в изданието **Херодот. История. Кн. I-III. Превод от старогр. П. Димитров. С., Изд. "Наука и изкуство", 1986/.**

Предполагаме, че първият етаж на *късния Вавилонски зикурат* е бил посветен на бог *Сабатай* – Саб-Бат-Тай, т.е. “Планината на великия Сабазий”, който заменил дядо си Сатурн/Кронос – обитателя на първия етаж на *ранния зикурат* (*Шумер*). Вместо това име на Дионис/Хор – *Сабатай* – евреите по време на вавилонското робство произнасяли *Шабатай*. А вместо *сабат* (“събота”), евреите казвали *шабат*. Дионис е заел етажа на своя дядо Кронос/Сатурн, отговарящ именно на съботния ден (вж. горе Таблица 1).

Стъпаловидният зикурат е очевидна *стълба към небето*, така е определен той и в шумерските текстове. Например в цитирания по-горе абзац от „Литургии на Тамуз“ съоръжението е названо „дългото стълбище на небето“. Именно през „вулвата“ (върха) на *могилата/пирамидата/зикурата*, наричана в Египет „портата на Ра“, душата излита по посока на небесния си дом *Дуат* в тройната звезда *Сириус* с цел реинкарнация. Когато напусне Земята, тя следва маршрут, повлиян от магнитните полета на космическите тела.

И тук трябва да зададем въпроса: по какъв критерий са подредени етажите на *зикурата*, явяващ се земна проекция на *Слънчевата система*? Тази подредба не следва естественото орбитално разположение на планетите в космическото пространство около Слънцето, а по-скоро звездния път на устремената нагоре душа: Луната, Марс, Меркурий, Юпитер, Венера, Сатурн (и оттам към Сириус). Полетът на душата не е линеен, поради нейното естество на фина и лека еманация, а лъкатушен, подобен на реенето на пеперуда (наистина подходящо сравнение). На пръв поглед душата прави неколкостранен зигзаг ту към центъра, ту към периферията на системата, обаче истината за този феномен навярно се таи в необходимо изчакване на определено благоприятно разположение на планетите върху техните орбити, за да може душата да преодолее могъщите сили на огромните небесни тела с тежка гравитация и да излезе от *Слънчевата система* в посока звездата Сириус.

Данни за това намираме в „Книга на мъртвите на древните египтяни“. Както вече пояснихме, *египетската пирамида* е другото съоръжение, което изпълнявало ролята на земен модел на *стълбата към небето*, подпомагайки възхода на душата:

„О, думите ми, богове, да можете да чуете!

Да можех аз да дойда и в лодката на Ра да седна! ...

Ето, **започвам аз на стълбата по стъпалата да се качвам,**

която Ра, божественият ми баща, е предварително подготвил [к. В.Й.]...“

/Книга на мъртвите на древните египтяни. Второ преработено издание. Превод от френски език **Йордан Ватев**. С., Изд. „Хелиопол“, 1994, глава 153./

Душата се стреми към „небесните селения“ на Дуат, но за целта трябва да премине през „портите небесни“, или „орбитите на небесния Абидос“, да се въздигне по „йерархиите на небето“ или „седемте етапа на Аменти“ (планетите), представляващи за нея мистериозната „небесна стълба“ /вж. **Книга на мъртвите**, глави 64, 65, 68, 83, 153, 169, 174, 178, 180 и др./ Тези задачи не е

лесна и душата, макар да знае заклинания и тайни думи, изчаква определено време пред всяка небесна врата (планетна орбита) съответната планета да се придвижи в благоприятна точка, за да може да премине. Например в глава 64 „Възлизането на душата към светлината на деня“ душата иска съдействие от управителя на системата Ра, като освен това изчислява движението си – „пресмятам дни, часове благоприятни“:

„О, Ра, стори ти нежни и приятни със слънчевите си лъчи преминатите пътища!
За мене разшири пътеките си светнали в деня, в който от земята аз излитвам
към небесните селения...

в мига, когато на брега отвъден, аз мойто друго Аз ще видя
да преминава орбитите на небесния Абидос!
И стълбовете четири на четирите селения на пространството
с техните врати и с техните резета...

... о, духове безплътни, които в отвъдното безчислени години обитавате,
в този момент да действам ме оставете, като **пресмятам дни,**
часове благоприятни,
звездите на Орион и божества дузина, които ги ръководят.“

В глава 65 се говори за Слънчевата система – за вечно въртящите се, около себе си и по своите орбити, планети-духове, под надзора на Ра, слънцето:

„Ра седнал е на трона си в жилището на милионите години,
пред него се нареждат небесните йерархии и духовете с образи забулени,
които в царството на ставането [съзиданието – б. В.Й.] работят вечно.
Те определят хода на нещата... Те карат небесата в своя огнен кръг да се въртят,
и те въртящи се на свой ред в това движение.“

От глава 98 „За да можеш да водиш лодка в отвъдното“ разбираме, че планетите „отнасят“ душата (може би посредством своите магнитни сили):

„Поздрав, о, звезди от Мечката голяма...
Представям се пред вас, вратата на смъртта преминал...
Крилата ми могъщи ме носят по-далеко..., като сокол над облаците плувам...
Ето, светещите духове [Хор и Сет – б. В.Й.] от две страни
на **стълбата небесна** прави
на мен посочват пътя, а **планетите в бяг отнасят ме далеко** [к. В.Й.]...“

В глава 102 „За да се качиш в лодката на Ра“ се казва, че служителите на Ра, наречени тук „старейшините на планетите“, определят посоката на лодката, пренасяща душата:

„Здравей, велико божество [Ра – б. В.Й.], което с лодката си плаваш!
Дотук пренесен, аз пред тебе се явявам! Пусни ме ти на мостика
команден да застава,
посоката на лодката да определям, тъй както правят твоите служители,
старейшините на планетите [к. В.Й.]...“

Ще завършим този непълен обзор на текстове, касаещи небесното пътуване на душата с извадка от глава 180:

„Сега пътуването ми към своя край отива. Препминах пътищата на отвъдното, проникнах чак в областите най-отдалечени на Дуат... в красивата Аменти, поднесох своя жезъл аз на Сириус, на духа звезден...

О, вижте ме! Като ме гледате, бъдете радостни!

Да мога аз да съм въздигнат като този бог [Озирис – б. В.Й.], който цикъла на своите превъплъщения изминава!

За моята душа божествена открийте пътищата на небето, да мога в Аменти, красивата, аз да живея!

Издърпайте резетата на портите небесни!...”

Козирогът – един от важните зодиакални символи – извежда душите към Царството небесно, а Ракът, обратно, ги въвежда преродени в Слънчевата система. /**Мавров, Спас**. Учението на Танг-Ра. Колобър. Велико Търново, Изд. „Абагар“, 2019, с. 12-17/.

Действително, след като премине край Сатурн – първият етаж на зикурата, но и последното най-високо стъпало на *небесната стълба*, – душата напуска *Слънчевата система*. Това обаче може да стане само когато слънцето се намира в съзвездието Козирог – в най-ниската част на еклиптиката. Преди 2000 години това е било в дните около зимното слънцестоене 21-25 декември. В нашето съвремие, поради прецесията, това е в дните около 16-20 януари. Следователно планетата Сатурн и съзвездието Козирог – астрални превъплъщения на Ра-Хор – са свързани и поддържат невидимата енергийна нишка или „портата небесна“, осигуряваща пътя на реинкарнацията.

Символиката, криеща се в мистичната *розета от Плиска*, има още един аспект, свързващ я със *Слънчевата система* и звездите. Тук ще разкрием информация за *Звездната октава* и възникването на *музиката* като изкуство във връзка с мистериите в *Тракия*, *Египет* и *Елада*.

Случайно ли е вниманието на древните жреци и магове към звездата *Сириус* (лат. Sirius) в съзвездието *Голямо куче* (лат. Canis Major)? Случайно ли е съвпадението в названията *Осирис* и *Сириус*? И не е ли именно *Сириус* „Оста на небесната вода“, т.е. центърът на *Вселената*, седалището на *духа*, който я ръководи и движи? Не е ли той точката, в която се е зародила *Материята-майка*? Сетне, за милиони години еволюция или пък чрез един мигновен взрив, тази *Материя-майка* (сърцевина) да се е разширила и увеличила до настоящото си състояние от галактики, звездни системи и планети?

Древно-акадското име на *Сириус* било *Мул-лик-ут*, т.е. „Кучешката звезда на слънцето“; Вавилонското – *Какаб-лик-ку*, т.е. „Кучешка звезда“; халдейското – *Как-шиша*, т.е. „Звезда-водач“; семитското – *Хасил*; еврейското, взето от Египет – *Сихор*, т.е. „Ис[ис]-Хор“; а в Япония и Китай наричали *Сириус* „Звездата на Небесния вълк [Хор]“.

Един откъс от "Книга на мъртвите на древните египтяни", глава 174, ще ни помогне да разберем още по-добре древното понятие за свещената звезда:

"Аз [Хор – б. В.Й.] бях заченат от Секхмет богинята [Изида – б. В.Й.],
и на света ме даде тя до **Сириус, този велик дух звезден** [к. В.Й.],
който с големи крачки по небето преминава,
показва пътя всеки ден на лодката на Ра [слънцето – б. В.Й.]."

/Книга на мъртвите на древните египтяни. Прев. от фр. ез. **Йордан Ватев**.
С., 1994/

Хор разказва, че майка му Изида го поставила на небето, като поредно слънце (след Атон, Ра и Азар), до себе си – звездата *Сириус* – пътеводител на слънцето по небосвода. Какво още се крие зад думите на Хор "Сириус, този велик дух звезден"?

Според съвременните астрономи *Сириус*, най-ярката звезда на небосвода, е бинарна звездна система (двойна звезда), състояща се от главна бяла звезда *Сириус А* и бледо-бялото джудже *Сириус В*, с огромна плътност. Това вече е прието за доказано, но магическата звездна система май ще се окаже тройна и към нея ще трябва да се добави и *Сириус С*. По въпроса има дискусия в астрономическата общност.

Резултатът от дискусията изглежда обаче предизвестен от древната астро-логическа традиция на племето *догони*, обитаващо днес страната *Мали*, в периферията на *Судан*, *Африка*. Те разказали за тройната звезда на френския антрополог Марсел Гриол още през 20-те години на XX в., когато астрономите още спорели за наличието на *Сириус В*. Гриол, който преживял няколко десетилетия сред *догоните*, бил приет за член и жрец на племето и посветен в неговата хилядолетна тайна традиция. Спазвайки клетвата си, той публикувал през 1931 г. ограничена информация в първоначалния си отчет, озаглавен "Суданската система на Сириус". Десет години след смъртта му, в 1965 г., неговата сътрудничка Дитерлен публикувала ръкописа му "Le renard pale" ("Бледата лисица"). /**Мелхизедек, Друнвало**. Древната тайна на цветето на живота. Т. I. Рендактиран запис на семинара "Цветето на живота", провеждан на живо от 1985 до 1994 г. и посветен на Майката Земя. Прев. от англ. Св. Николова. С., Изд. „Аратрон“, 2006, с. 37-45; **Сергей Трофимов**. Загадки Сириуса, с.1. – <http://dreamhacker.narod.ru/trofimov2/>.

Жреците на *догоните* разказали на Гриол, че около големия ярък *Сириус А* се върти малка *Po tolo* ("звезда-зърно") с име *Дигитарий (Сириус В)*. Смятали я за "звездно око" и я изобразявали като човешко око. Твърдели, че тя прави пълна орбита около *Сириус А* за 50 години, а около собствената си ос за една година. Гриол записал:

"По хода на движението си Дигитарий прави за година пълен оборот около своята ос, и това събитие догоните отбелязват с празника Бадю. В деня Бадю [т.е. в "Големия ден" – б. В.Й.] от системата Сириус на Земята идват важни сигнали. Жреците на догоните ги приемат и предават "нарежданията на боговете" на своите съплеменници."/пак там/.

Догонският термин *Po tolo* ("звезда-зърно") се връзва със старобългарската и съвременна руска дума *потолок*, означаваща "таван". Изглежда тя е възникнала от изображенията на звездно небе върху таваните на храмовете. В случая интересно е, че попадаме на сакрален термин, идентичен в старобългарския и древно-египетския език, от който несъмнено са го взели жреците на *догоните*. По-нататък ще коментираме и други подобни термини, доказващи системната връзка между свещения *бохаирски диалект* в *Египет* и старобългарския, дори съвременния български език. Сега ще дадем за пример синонимната дума *та-ван*: Та-Ван е композиция от Атон (Та – "небе") и Майката (Ван, Уан, Уон, т.е. Ева).

Няма да пропуснем да разтълкуваме и името *Дигитарий*: Ди-Ги-Та-Ри, Ди[ос]-Ги[я]-Та[н]-Ре, т.е. "Боговете Гея, Атон и Ра". Изглежда името *Дигитарий* датира от времето на първите богове (титаните), преди раждането на Анупис. Възможно е тогава Сириус В да е бил отъждествяван с първата *Света Троица* – тримата богове-контактъори, които могли да осъществяват връзка между света на душите *Дуат* и материалния свят *Ат*, тъй като именно неговото енергийно поле осъществява предаването на особени важни сигнали от сакралната тройна звезда Сириус към Земята.

Видният български астролог Николай Дойнов също споменава за дискусията сред френските астрономи, породена от сведенията на догоните за *Сириус*. Той коментира техните данни за втората звезда Дигитарий:

"... Знаят също и за необикновената плътност на веществото му, като твърдят, че малка бучка от него тежи колкото 480 магарешки товара, което е около 35 тона. А учените изчисляват плътност от 150 килограма на кубически сантиметър, което е същото. Звезди с такава плътност на веществото си се наричат сега "Бели джуджета". **Дойнов, Николай**. Науките на първата човешка раса. Ръководство по Астрология, Френология и Хиромантия. Варна, Изд. "Роял 77", 1993, с. 35/.

Третата звезда от тази система – *Сириус С* – *догоните* наричали *Етте уа* ("Звездата-око [вода]"). Според тях тя свети четири пъти по-ярко от *Дигитарий*, движи се в същото направление с по-голяма орбита и за същия период – 50 години **/пак там/**.

Тук трябва да вметнем, във връзка с казаното по-горе за пирамидите, че *Голямата пирамида* в *Долен Египет* е "врата на смъртта" за телата, но и "раждаща утроба" за душите, които, отделяйки се от мумифицираните тела, се устремяват нагоре – към своя свят, през *Даат/Дуат*, в лоното на *Кетер*, за да влязат в небесната утроба – космическия триъгълник, очертан от тройната звезда *Сириус*.

Според английския изследовател Леърд Скрантън *догоните* са потомци на египетски жреци, които мигрирали в древността поради някоя от чуждите инвазии в *Египет*. Той намира прилики в езика, сакралните символи и в твърде специфичното познание за *Сириус*. **/Скрантън, Л.** Еретикът Великовски. С., Изд. „НСМ-Медиа“, 2013, с. 76/.

В херметичната египетска традиция *Сириус* бил отъждествяван и считан за астрално проявление на Изидата. В "Историческа библиотека" на Диодор четем: "Аз съм Изидата, царица на цялата земя..., аз съм тази, която изгръва **в звездата в съзвездиято Куче** [к. В.Й.]." Тези, на пръв поглед обикновени думи, са неомчавано верни; чрез тях Диодор, случайно или не, е успял да предаде важна херметична информация. Защото изглежда не цялата тройна звезда е била смятана за звезден аналог на Изидата, а само *Сириус А*, тъй като *Сириус В* съответствал на Анубис, а *Сириус С* – на Нефтида.

Защо да е така? Плутарх (~46~120 г.) подчертава:

"След като Нефтида родила Анубис, Изидата приела детето като свое, защото **Нефтида** [Персефона – б. В.Й.] **е онова, което е под земята и е невидимо, а Изидата е онова, което е над земята и е явно, а онова, което е обща кръгова граница между тях и се нарича хоризонт, носи името Анубис** [к. В.Й.] и се изобразява под формата на куче; защото кучето вижда еднакво добре и денем, и нощем. И египтяните смятат, че Анубис има тази способност..., тъй като е едновременно и подземен, и олимпийски бог." /Плутархос. *Ιστο καὶ Οσιρίου. Εισαγωγή-Μεταφράση-Σχολία: Αθανάσιος Α. Τσακνακῆς. ΒΙΒΛΙΟ ... βάρδια. Εκδότικη Θεσσαλονίκης*, 2005, p.27/.

Да отнесем земните божествени образи към небесните им съответствия. Видимият *Сириус А* и невидимият *Сириус С* са разделени и същевременно "държани" от могъщата гравитация на *Сириус В*, чието мощно магнитно поле има форма на кръгла или овална плоскост – "звездно око". Могъщото магнитно поле се поражда от невероятната скорост на въртене на плътното бяло джудже (с маса равна на 4 слънца) около оста му – 23 оборота в минута. Енергийно-гравитационното взаимодействие между трите родствени звезди, оплетени в своите колебливи, не съвсем правилни, орбитални и осови движения, поражда в определени моменти звезден пулс, вибрация, която "окото" на *Сириус В* усилва и изпраща в близкия *Космос*. Един път на всеки 50 години, когато е перигеят в тяхната орбитална обиколка, *Сириус А* и *Сириус В* се сближават и предизвикват шеметни магнитни бури. Излъченият магнитен поток винаги се насочва към Слънцето, което го отразява към своите планети. Именно това са сигналите, улавяни от боговете на Земята, а в по-късните епохи – от жреците на египтяните и догоните.

Относно разбирането за *Сириус* като "звездно око" има текст в 163 глава на "Книга на мъртвите на древните египтяни". Там Зевс-Амон (Озирис/Азар) е назован "господарят на Уджата двата [очите две – б. В.Й.], със зеницата ужасна". В коментарната рубрика след този текст се дава наставление: "Да се произнесе над фигурка на змия, която има два крака и чиято глава е украсена със слънчев кръг между двата рога..." Видно е, че "Уджата двата, със зеницата ужасна" визират слънчевото око на отеца Амон и звездното око *Сотис/Сириус* на майката Изидата, в тяхната семейна божествено-космическа двойка, която се наблюдава по време на хелиакалния изгрев на *Сотис*.

Интересно е да се каже, че едно от латинските имена на Юпитер – *Iovi* (Йови), както и трако-елинското име на Изидата – *Йо*, са възпроизведени във

френските думи *oeil* (ъой) и *yeux* (йьо) означаващи съответно "око" и "очи". Анигийската форма на думата "око" се е видоизменила до *eye* (ай). Тази фонетика кореспондира с посоченото по-горе догоново название *Emte ya* ("Емме иа" – "Звездата-око") на *Сириус С*. Разбираме, че *Сириус В (Дигитарий)* бил смятан от древните египтяни и догони за звездно око, но такова око е фиксирано и в самото догоново име на *Сириус С*.

Що се касае до енергийното излъчване, по терминологията на съвременната физическа наука, трите звезди на *Сириус* представляват огромен генератор на сигнали, а свръхмощното магнитно поле на средната от тях – предавател на тези сигнали. Досещате се, че антената-приемник не би могла да бъде нещо друго освен трите древни пирамиди (вж. сн. 6), които били построени още от първите богове като точна земна проекция на *Великия троен Сириус*.

Ние бихме надзърнали още малко в тази мистерия, за да кажем, че в *Голямата пирамида* е постъпвала някаква фина енергия или вибрация, която е идвала от *Сириус*. Но как е била улавяна и овладявана и за какво е служела тя? Казано другояче когато тази енергия е долитала до Земята, тя се е чувала в *Пирамидата* като музикален тон: основният тон на звездната "музика".

Някои антични автори споменават бегло за космическия произход на тоновете, от които се изгражда музиката. Ето например Страбон:

"... Обичайно е както за елините, така и за варварите, да извършват свещените си ритуали във връзка с отпускането по време на празненство,... отпускането отвлича ума от човешките занимания и насочва истинския ум към онова, което е божествено;... музиката, която включва танц, както и ритъм и мелодия едновременно, с удоволствието, което тя предлага и с художествената си красота, ни дава възможност за съприкосновение с божественото..."

10. И по тази причина Платон, а дори и преди неговото време **питагорейците, са нарекли философията музика** [Федон, 61 – к. и б. В.Й.], **и казват, че космосът е съграден съобразно с хармонията** [на небесните сфери, т.е. планети, чието отражение е системата от музикални тонове, т.е. нотната стълбица – к. и б. В.Й.], **приемайки, че всяка форма на музика е дело на боговете** [т.е. на боговете-планети – к. и б. В.Й.] **/Страбон**. География, Книга Десета, III, 9, 10. – В: Поредица "Антични извори" към изворите за Тракия и траките. Т.VIII. Прев. от старогр. **В. Русинов**. С., 2008, с. 119, 120/.

Какво знаем за музикалните тонове? Нотната стълбица, която ползваме днес, е древната херметична *Звездна октава*. Още първият *натурален строй* съдържал осем звукови степени. Седем от тях възпроизвеждали естествените тонове на планетите от *Слънчевата система*, а осмият – вибрацията на звездата *Сириус*. Известно е изречението на Хермес, че първите богове (титаните) устроили своя свят на земята като аналог на звездното небе (вж. по-долу). Те разположили своите храмове и прилежащите им селища прецизно в онези точки на земната повърхност, които съответстват пространствено и резонансно на седемте небесни планети-богове. Умеели да сторят това благодарение на мощната си енергетика (превъзходството на душата над биологичното тяло) и съвършени сетива: качества, изгубени от човешката раса.

Съществуват хипотези за географското местоположение на окултните точки, приемници на тоновете (нотите) на *Звездната октава* /**Трофимов, Сергей**. Октавы оракулов.– <http://dreamhacker.narod.ru/trofimov4> /, с. 1, 2/, но сигурни според нас са окултните центрове *Додона*, *Делфи* и *Делос* в *Елада* и *Канопус* ("Кормило") – днес с. *Аль Бекур*, на североизточното крайбрежие на *Египет*. Твърди се, че е имало и други допълнителни октави, поне още две. Тази тема – че цялата ни музикална култура се основава на периодично и системно повтарящи се космически звуци – тепърва ще бъде изследвана и разработвана.

Важен култов предмет в "музикалните" храмове бил *омфалосът* – изтеглена каменна полусфера, върху която чрез връзване била изобразявана небесна координатна мрежа (*Делфи* и *Милет*) или направо звездна карта (*Вавилон*). Като основен символ върху всеки отделен *омфалос* била отбелязвана неговата звезда-патрон. За съжаление вследствие на невежеството и на непрекъснатите религиозни конфликти древните *омфалоси* били разрушени и заместени с прости каменни имитации.

Има едно сведение на сатирика Лукиан (~120~180 г.) от *Самосата*, *Сирия*, че Орфей пръв запознал елините с *Тракийските мистерии* – поезията, музиката, хора, театъра и астрологията, а освен това седемте струни на неговата лира, поставена на небето като съзвездие "Лира", отговаряли на седемте планети. /**Лукиан**. За астрологията, 10/.

Следователно тоновете на *октавата*, извлечени от божествените инструменти на Аполон и Орфей, са възпроизвеждали космическите вибрации на седемте планети: Слънце, Меркурий, Венера, Земя/Луна, Марс, Юпитер, Сатурн. Осмата вибрация на звездата *Сириус*, която въздействала особено на нашата планета, била ползвана в звукосъчетание при култовите музикални изпълнения на боговете, а по-късно на жреците им, като звуково изражение на самия *Бог-творец*. Този специален тон е *Си*; вплетен в мелодия, той влияе затрогващо (минорно) на душата.

Така че основа на музиката са музикалните тонове на *Звездната октава*. Какво конкретно означава това? В **Таблица 2** представяме тоновете на *октавата* и съответстващите им: планети (и звезди), числа, сефири в „Кабала“ и богове.

Таблица 2. Богове, сефири, планети, музикални тонове.

Тон (Нота)	Планета	Число	Сефира (Сфера)	Съответстващ бог
До	Земя и Луна	1	Малкут и Йесод	Гей/Мом/Ана (в матер. аспект)
Ре	Сатурн	27	Хохма (и Бина)	Кронос/Па/Енлил
Ми	Меркурий	4	Хог	Хермес/Тот/Меркурий
Фа	Юпитер	9	Хесед	Зевс/Азар/Юпитер
Сол	Слънце	2	Тифарет	Дионис/Хор/Консу
Ла	Венера	3	Нецах	Афродита/Венера/Ишар
Си	Сириус/Сотис	16	Даат	Изига/Сотис (в духовен аспект)
До	Марс	8	Гебура	Арес/Марс

В диалога си „Тимей“ Платон, дискутирайки как *демиургът* е създал *космоса* и *вселенската душа*, построява една геоцентрична структура на сферите/планетите, която е организирана на принципа на *музикалната хармония* (с пропорция $1 : 1 \frac{1}{3} : 2$). Той ползва тезата на Питагор за специалните количествени отношения между музикалните тонове. Платон смята, че *космосът* се състои от неопределено (тъждествено на себе си, непреходно) и определено (различно и преходно) битие, които съжителстват в необходим комплект. Неопределеното битие той белязва с поредицата числа 2, 4, 8 – изразение на планетите Слънце, Меркурий и Марс, а определеното с поредицата 1, 3, 9, 27 – кодове на планетите Земя/Луна, Венера, Юпитер и Сатурн. Към първия ред числа ние добавяме 16 – кода на звездата Сириус, египетска тайна, пропусната от Платон.

Редът числа 1, 3, 9, 27 характеризира категорията определеност на материята като пространство/време: 1 е абсолютно неделимо, 3 – страната на квадрата, 9 (3×3) – лицето на квадрата, 27 ($3 \times 3 \times 3$) – обемът на куб със страна 3. /Платон. Тимей, 33-39. – В изданието: Платон. Диалози. Т. IV. Превод от старогръцки г. Михайлов, Б. Богданов, Ц. Бояджиев, Д. Марковска. С., Изд. НИ, 1990/. Заедно тези числа (подразбираните планети) образуват обемното пространство (куб) на триизмерния космос.

Другият ред числа в прогресия 2, 4, 8, 16 дава групата космически тела, чиито взаимодействия пораждат и зареждат с енергия неопределеното битие или *вселенската душа* – духовният порядък на света.

Повтаряме: двете групи планети/звезди, макар антагонистични по своята същност, са подредени от *демиурга* в необходимо-обвързана система, която вибрира в хармония.

При композирането на музикалния съпровод на *мистериите*, комбинациите от вълшебни тонове трябвало да бъдат разположени последователно във времето на музикалната композиция, а това метрично подреждане наложило употребата на ударни инструменти. Техните удари създавали *ритъм*, или монотонно повтарящ се *звук алгоритъм*, който допринасял съзнанието на участниците в ритуала да се освободи от тежненятия на материалното и доближи до божественото чрез изпадане в транс.

Ползвайки календара, базиран на хилядолетни наблюдения на звездното небе, хората всъщност почитали своите създатели – боговете – в планетните им образи. По време на календарните празници, човешките жреци изпълнявали предписаните ритуали в съпровода на определена музика, оказваща необходимото специфично въздействие върху участниците. Тези музикални композиции били сътворявани по строги критерии. Именно религиозната музика, наричана в древността «музически представления», се явява първоначалната проява на музикалното изкуство въобще. /вж. Йорданов, В. За мюзите, мизите и музиката. – сп. «Горгони», кн. 2, 2018, с. 22-32/.

В заключение можем да отбележим, че *розетата от Плиска*, макар да представлява малък артефакт, е служела като едно изключително ценно посobie в ритуала на *Слънчевия култ*, заредено с основна информация на древното познание. Намирането ѝ в дворцовия квартал на българската столица *Плиска* означава, че тя е била ползвана от *български колобър с висок ранг*, който е служел лично на Канас Ювиги (Великия Кан), или дори е бил член на неговото семейство. *Розетата от Плиска* е едно от важните материални свидетелства за *единна култова практика* на българските колобри, египетските неофити, вавилонските маги, тракийските мисти, келтските друиди и на останалите жречески колегии в древния свят.